

ΝΤΙΝΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

που έχασε
τον δρόμο
για τον
Παράδεισο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Άγγελος που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ντίνος Γιώτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ντίνος Γιώτης, 2016

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Steve Allsopp/Arcangel images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1370-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1371-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΤΙΝΟΣ ΓΙΩΤΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

που έχασε
τον δρόμο
για τον
Παράδεισο

Στους παίδες

ΠΕΜΠΤΗ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012, 8 μ.μ.

Τον είχα δει για τελευταία φορά λίγες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα. Ήρθε και με βρήκε στη σχολή μου, φορώντας εκείνο το αθλητικό τζόκεϊ που του είχε χαρίσει η μαμά στα προπέρσινα γενέθλιά του, αν θυμάμαι καλά. Έδειχνε κάτι να τον απασχολεί, αλλά παρά τη συζήτηση που κάναμε, περπατώντας για ώρα μέσα στην Πολυτεχνειούπολη, δεν μπόρεσα να του πάρω λέξη. Από την άλλη, αν με ρωτούσε κανένας πώς ήταν, αν ήταν χαρούμενος, λυπημένος, ή ξέρω εγώ τι, δεν μπορώ να θυμηθώ με ακρίβεια. Και φυσικά δε με ρώτησε κανένας, ούτε ο μπαμπάς ούτε η μαμά, γιατί δε γνώριζαν τίποτα για εκείνη τη συνάντηση.

Τώρα, καθώς μπαίνω στο σπίτι, έχοντας περάσει σχεδόν μια ολόκληρη μέρα στη σχολή, βλέπω τη μαμά μαζεμένη στον καναπέ να παρακολουθεί σαν υπνωτισμένη το δελτίο των οκτώ. Μου δίνει την εντύπωση ότι το μόνο που κάνει είναι να κοιτάει την οθόνη, ενώ το μυαλό της ταξιθεύει αλλού. Τον τελευταίο καιρό δε βγαίνει σχεδόν κα-

θόλου, έκοψε και τις ελάχιστες εξόδους που έκανε, σε κάποιο θέατρο ή σε κάποιο καλό ρεστοράν. Στο θέατρο συνήθως με κάποια από τις φίλες της, στα ρεστοράν με τον μπαμπά, που πάντα βαριόταν τις θεατρικές παραστάσεις. Αν είναι, θα βγει μόνο κάποια πρωινά, και αυτά για να ψωνίσει.

Ο μπαμπάς, που στο μεταξύ έχει γυρίσει στο σπίτι χωρίς να τον καταλάβω, ξεπροβάλλει από το μικρό δωμάτιο που χρησιμοποιεί για γραφείο. Τον βλέπω πολύ λίγο, συνήθως στο τέλος της μέρας και περισσότερο τα Σαββατοκύριακα, όταν δεν έχει εφημερία. Τον χαιρετάω και τη στιγμή που πάω να μπω στο δωμάτιό μου, χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνει η μαμά. «Ναι, ναι, ποιος είναι;» επαναλαμβάνει δυο τρεις φορές. Τη βλέπω να κοιτάει με απορία τον μπαμπά, σαν να περιμένει από εκείνον να της πει ποιος είναι στην άλλη άκρη της γραμμής, και στο τέλος την ακούω να λέει με σπασμένη φωνή: «Άγγελε;».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012, 8 μ.μ.

Μόλις έχω γυρίσει σπίτι μασουλώντας μια σοκολάτα υγείας –παρά τις φωνές της μαμάς, επειδή για αυτόν τον λόγο αφήνω το φαγητό πάντα στη μέση– και είμαι έτοιμος να κάνω ένα μπάνιο και να βγω. Κάποιες μέρες, μετά την προπόνηση, γυρίζω σπίτι πτώμα, με όλο το κορμί μου να είναι πιασμένο. Βγάζω τις βρόμικες φόρμες, το σορτς, τη φανέλα, τις κάλτσες και τα ρίχνω στο καλάθι με τα άπλυτα. Μπαίνω κάτω από το ντους, ανοίγω τη βρύση τέρμα και αφήνομαι να χαλαρώσω στο καντό νερό, τόσο που κοντεύει να με πάρει ο ύπνος.

Κλείνω το νερό, σκουπίζομαι γρήγορα, φοράω καθαρά εσώρουχα και πάω στο δωμάτιό μου να ντυθώ. Έχω φορέσει παντελόνι, T-shirt και τη στιγμή που βάζω κάλτσες, η κραυγή της μαμάς με κάνει να τιναχτώ, σαν να μου έχωσε κάποιος ξαφνικά ένα καρφί στον πσιινό. Πετάγομαι από το δωμάτιό μου και τρέχω στο σαλόνι. Η μητέρα μου κάθεται στην άκρη του καναπέ, και είναι σαν να κάθεται στο χείλος ενός αόρατου γκρεμού, έτοιμη να πέσει στο κενό.

Έχει σκεπάσει με τα δύο της χέρια το στόμα και κοιτάει την ανοιχτή τηλεόραση. Πριν προλάβω να τη ρωτήσω οτιδήποτε, το βλέμμα μου ακολουθεί το δικό της και πάει και καρφώνεται στην οθόνη.

Πρόσωπα γεμάτα μώλωπες, ξεραμένα αίματα και μελανιασμένα μάτια γεμίζουν την οθόνη της τηλεόρασης. Ανάμεσά τους, το πρόσωπο ενός κοριτσιού που το ένα μάτι της έχει χαθεί πίσω από ένα τεράστιο μπλάβο πρήξιμο το οποίο καλύπτει σχεδόν όλο το αριστερό της μάγουλο. Μετά εμφανίζεται μια ασπρόμαυρη φωτογραφία αστυνομικής ταυτότητας με το πρόσωπο ενός νεαρού, αυτή χωρίς μώλωπες και αίματα. Είναι ένα όμορφο παιδί, γύρω στα είκοσι, με εκφραστικά μελαγχολικά μάτια. Τον αναγνωρίζω αμέσως: είναι ο Άγγελος.

Σωριάζομαι στον καναπέ με λυμένα τα γόνατα, δίπλα στη μητέρα μου, έκπληκτος, αποσβολωμένος. Στο μυαλό μου έρχεται ασυναίσθητα η εικόνα του Άγγελου όταν του είχα μαυρίσει εγώ το μάτι, τότε όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Τα στραπατσαρισμένα πρόσωπα των παιδιών και η φωτογραφία του αδελφού μου περνούν ξανά και ξανά στην οθόνη, ενώ ταυτόχρονα ακούγεται λαχανιασμένα η φωνή του δημοσιογράφου.

«Συνελήφθησαν, ύστερα από καταδίωξη της αστυνομίας, οι τρεις από τους τέσσερις επικίνδυνους τρομοκράτες που λήστεψαν το πρωί το υποκατάστημα της Αγροτικής Τράπεζας στην Κόρινθο. Πρόκειται για τους Λεωνίδα Σταυρόπουλο, είκοσι ενός χρόνων, Σεραφείμ Κυριακίδη, είκοσι χρόνων, και Αντιγόνη Αναστασάκη, δεκαεννιά ετών, όλοι κάτοικοι Αθηνών. Ο τέταρτος της παρέας, Άγγελος Νίτσος ή “Νε-

τσάγεφ”, είκοσι ετών, επίσης κάτοικος Αθήνας, που θεωρείται ο εγκέφαλος της τρομοκρατικής ομάδας, κατάφερε να διαφύγει με κλεμμένο αυτοκίνητο και καταζητείται από την αστυνομία».

Δεν ξέρω αν αυτά που βλέπω και ακούω είναι αλήθεια, όμως αυτή τη στιγμή νιώθω ένα κύμα φόβου να μουδιάζει πέρα για πέρα το κορμί μου. Δεν καταλαβαίνω καν τον πατέρα μου που μόλις έχει μπει φουριόζος στο σπίτι και πάει και στέκεται όρθιος, πίσω από τη μητέρα μου, αμίλητος και κάτωχρος παρακολουθώντας την τηλεόραση.

Στην πενήντάρα πλάσμα πέφτει ξανά η φωτογραφία του αδελφού μου.

«Ο Άγγελος!» κάνει ξεψυχισμένα η μαμά, και χωρίς να ξεκολλήσει τα μάτια της από την τηλεόραση, σηκώνει το χέρι αναζητώντας βοήθεια. Ο μπαμπάς το πιάνει και το κρατάει σφιχτά.

«Το παιδί μου!» ξεσπάει μεμιάς. Είναι η στιγμή που η σαστιμάρα της έχει μετατραπεί σε πόνο. Δάκρυα ξεχύνονται από τα μάτια της, παρασέρνουν τη μάσκα και γίνονται μαύρα ρυάκια που κυλάνε στο κάτωσπρο πρόσωπό της.

«Το παιδί μου! Τι του έκαναν! Το παιδί μου!» φωνάζει ανάμεσα στα αναφιλητά της. Στρέφεται για πρώτη φορά και κοιτάει τον πατέρα μου. «Πάρ’ τον τηλέφωνο!» του λέει.

Εκείνος έρχεται να καθίσει δίπλα της στον καναπέ και μηχανικά του κάνω χώρο.

«Τον πήρα, τον έπαιρνα συνεχώς μόλις το άκουσα στο αυτοκίνητο».

«Πάρε ξανά, βρες τον!»

«Άσπα, είναι ανώφελο, αφού ξέρεις, δεν απαντά».

«Αχιλλέα, είπα, βρες τον!»

«Ηρέμησε. Ας περιμένουμε λίγο. Ίσως να μας τηλεφωνήσει ο ίδιος».

«Έπειτα από τόσο καιρό; Αλήθεια το πιστεύεις;»

Το μάτι μου είναι κολλημένο στην οθόνη, ενώ την ίδια στιγμή το αυτί μου ρουφάει κάθε λέξη από τον διάλογο των γονιών μου.

«Τώρα είναι διαφορετικά... Κινδυνεύει», ακούω τον μπαμπά να λέει.

Η μαμά αφήνει απότομα το χέρι του και σηκώνεται.

«Δε θα τηλεφωνήσει. Θα τον πάρω εγώ, σε μένα θα απαντήσει», λέει και είναι σαν να προσπαθεί να πείσει πρώτα τον εαυτό της. Παίρνει το κινητό από το τραπέζι και καλεί τον αριθμό, που τόσες φορές έχει πάρει στο παρελθόν. Στα αυτιά μου φτάνει αμυδρά η χαρακτηριστική φράση του τηλεφωνητή: *«Ο αριθμός που καλείτε δεν υπάρχει. Παρακαλώ, δοκιμάστε ξανά ή συμβουλευτείτε τους καταλόγους...»*. Κλείνει περίλυπη το καπάκι του τηλεφώνου.

«Σ' το είπα, δεν απαντά. Δε χρησιμοποιεί πια αυτό το τηλέφωνο», της λέει ο πατέρας μου.

Η μητέρα μου περπατάει πέρα δώθε στο σαλόνι, ανάμεσα στις πολυθρόνες και γύρω από το τραπέζι, μονολογώντας και τρώγοντας ασυναίσθητα τα νύχια της.

«Θα τρέμει από τον φόβο του. Ο Άγγελος δεν έχει καμία σχέση με όλα αυτά. Ποτέ δε θα έμπλεκε με ληστείες. Το ξέρω, πρόκειται για λάθος. Ίσως αυτός που έδειξαν απλώς να του μοιάζει, ίσως να τον μπέρδεψαν με κάποιον άλλον.

Ο Άγγελός μου ήταν καλό παιδί. Θεέ μου, γιατί λέω ήταν; Αχιλλέα, φοβάμαι πολύ».

«Παίρνω την αστυνομία», λέει ο πατέρας μου.

«Όχι, να τον βρεις πρώτος εσύ», τον κόβει απότομα τονίζοντας την τελευταία λέξη. «Αυτοί θα σακατέψουν το παιδί μας», βάζει ξανά τα κλάματα. «Άγγελε, τι σου έκανα και με πληγώνεις τόσο;»

Ο πατέρας μου πλησιάζει και της σκουπίζει τα μάτια με ένα χαρτομάντιλο. «Άσπα, δε βοηθάνε τα κλάματα».

Του παίρνει το χαρτομάντιλο και καθαρίζει τη μύτη της. Μετά γυρίζει και τον κοιτάει στα μάτια. «Αχιλλέα, πώς θα τον βρούμε;»

Την αγκαλιάζει τρυφερά. «Ηρέμησε, θα ρωτήσω τους γονείς της Αντιγόνης. Ίσως εκείνοι να ξέρουν κάτι περισσότερο».

Αποτραβιέται από την αγκαλιά της και τηλεφωνεί από το κινητό του. Εκείνη τον παρακολουθεί αμίλητη, με τα μάτια προσημένα από το κλάμα. Προσπαθεί να μαντέψει τις απαντήσεις μέσα από τις παύσεις της συνομιλίας του.

«Καλησπέρα, κύριε Ρώτα, είμαι ο Αχιλλέας, ο πατέρας του Άγγελου... Καταλάβατε γιατί σας τηλεφωνώ... Όχι, η Άσπα δεν είναι καλά... Κανείς μας δεν είναι... Το ξέρω... Αναρωτιέμαι μήπως... Σοβαρά; Δεν την αναγνώρισα, συγγνώμη, ήθελα να πω δεν την πρόσεξα... Συγγνώμη... λυπάμαι πολύ, ειλικρινά λυπάμαι πολύ... Και εγώ σας ευχαριστώ».

Τον βλέπω να κλείνει με απογοήτευση το τηλέφωνο και καταλαβαίνω ότι κάτι κακό τρέχει. Η μητέρα κρέμεται από τα χείλη του.

«Τι σου είπαν;» τον ρωτάει.

«Το κορίτσι στη φωτογραφία είναι η Αντιγόνη!»

Παθαίνω πλάκα. Είναι δυνατόν να μην αναγνώρισα την Αντιγόνη; Είναι δυνατόν; Η μητέρα μου δείχνει να μην καταλαβαίνει τι της γίνεται. Αν και γνωρίζει την Αντιγόνη, το πρώτο που ρωτάει τον πατέρα μου είναι γιατί δε χρησιμοποιεί το πατρικό της επώνυμο.

«Αναστασάκη;» αναρωτιέται κοιτάζοντας το άπειρο και την επόμενη στιγμή ξαναθυμάται το παιδί της. «Σου είπαν τίποτα για τον Άγγελο;» ρωτάει με αγωνία.

«Τι να μου πουν... Πρώτη φορά είδαν και εκείνοι το παιδί τους έπειτα από τόσο καιρό στην τηλεόραση και τρόμαξαν να το αναγνωρίσουν».

Το αστυνομικό ρεπορτάζ συνεχίζει να παίζει, με τις εικόνες των «επικίνδυνων τρομοκρατών» να εναλλάσσονται στο δημόσιο εκθετήριο της τηλεόρασης. Παρατηρώ καλύτερα την Αντιγόνη, που εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται στην οθόνη. Ή μάλλον τη φωτογραφία της από τη Σήμανση. Της έχουν πιάσει τα μαλλιά πίσω για να φαίνεται καλύτερα το πρόσωπό της. Ένας τεράστιος μώλωπας απλώνεται στο ένα της μάγουλο, το αριστερό της μάτι δε φαίνεται καν και λίγο αίμα έχει ξεραθεί σε ένα παράξενο σχήμα πάνω από το αδιόρατο χαμόγελό της. Η εικόνα της Αντιγόνης χάνεται και η κινούμενη κεφαλή ενός κοντοκουρεμένου σχολιαστή γεμίζει την οθόνη. Τον βλέπω με ανασηκωμένο το φρύδι και φωνή ιεροκήρυκα να απευθύνεται στο φοβισμένο εκκλησίασμα που πιάνει στασίδι κάθε βράδυ στις οκτώ απέναντι από τον τηλεοπτικό άμβωνα: *«Ποιοι είναι αυτοί οι γονείς που συμπαρίστανται στα τέκνα τους, ακόμα και όταν ληστεύουν τράπεζες, αντί να καταδικάσουν τις παράνομες*

πράξεις τους; Ποιοι είναι αυτοί οι γονείς που νιώθουν περήφανοι για τα βλαστάρια τους που “αγωνίζονται”, όπως με θράσος δηλώνουν, ενάντια σε μια άνομη και σάπια κοινωνία, ληστεύοντας τράπεζες με τα Καλάσνικοφ; Δεν ξέρω ποιοι είναι αυτοί οι γονείς, ξέρω όμως ότι τα κακομαθημένα παιδιά τους τα μεγάλωσαν μέσα στις ανέσεις, χωρίς να τους έχουν δώσει σωστή ανατροφή και αγωγή.

Τον παρακολουθώ, καθηλωμένος στον καναπέ, να ανοιγοκλείνει το στόμα του και αναρωτιέμαι αν η περιγραφή που κάνει ταιριάζει στον Άγγελο.

«Και τώρα ας περάσουμε σε κάτι πιο ευχάριστο» φτάνει μέσα από τους λυγμούς της μητέρας μου σαν απόκοσμος ήχος η φωνή της παρουσιάστριάς του δελτίου ειδήσεων. Σηκώνομαι με δυσκολία από τον καναπέ και πηγαίνω στο δωμάτιό μου. Οι γονείς μου ξαναπιάνουν την κουβέντα, με τη μητέρα μου, ορμώμενη από το σχόλιο του δημοσιογράφου, να επανέρχεται πιο επιθετική.

«Αχιλλέα, κάνε κάτι».

«Πες μου τι θέλεις να κάνω».

«Δεν ξέρω, στιδήποτε, αρκεί να τον βρεις».

«Σκέφτομαι».

«Ας σκεφτόσουν τότε».

«Τότε;»

Μπαίνω στο δωμάτιό μου. Η κουβέντα τους εξακολουθεί να φτάνει στα αυτιά μου απόμακρη.

«Τότε που τον άφηνες να гуριίζει εδώ και εκεί στις πορείες και στα διάφορα και όχι τώρα που είναι αργά. Αχ, αυτές οι θεωρίες σου».

«Ποιες θεωρίες; Τι λες τώρα; Πιστεύεις ότι ο γιος μας

είναι κανένα άβουλο άτομο για να δέχεται ό,τι του σερβίζουν;»

«Αναρωτήθηκες ποτέ γιατί έφυγε; Έπρεπε να ήσουν πιο ανστηρός πατέρας. Λιγότερο φίλος και περισσότερο γονιός. Γι' αυτό έγινε ό,τι έγινε. Γιατί ήσουν μακριά του!»

«Δε με εκπλήσσεις. Το μεγαλύτερο ταλέντο σου ήταν πάντα να μεταθέτεις την ευθύνη. Λες και δεν υπήρχες εσύ μέσα στο σπίτι. Λες και δε μεγαλώσαμε μαζί τον Άγγελο. Λες και δεν ήσουν περήφανη που το παιδί μας ήταν τόσο έξυπνο και τόσο καλό. Ήμουν μακριά του; Έτσι λες; Αν ήμουν μακριά του, δε θα έτρεχε αμέσως κοντά μου, τότε που με χτύπησαν στο Σύνταγμα!»

«Δε μιλάω για αυτό, λέω που του έβγαλες το χαλινάρι και άρχισε να καλπάζει ελεύθερος δεξιά κι αριστερά».

Τους ακούω να τσακώνονται χωρίς να θέλω ή να μπορώ να κάνω την παραμικρή κίνηση για να τους σταματήσω. Νιώθω, όπως τόσες άλλες φορές, σαν να μην υπάρχω σε αυτόν τον κόσμο. Σαν να είμαι θεατής σε μια παράσταση, όπου οι γονείς μου συγχέονται με το ρεπορτάζ της τηλεόρασης. Σαν να ζω σε μια ακαθόριστη πραγματικότητα ενός ακαθόριστου κόσμου που αρνούμαι να αποδεχθώ. Όπως έκανε και ο αδελφός μου.

Παίρνω από την ντουλάπα το αγαπημένο μου φούτερ με τη στάμπα της FC St. Pauli που μου είχε χαρίσει ο Άγγελος πρόπερσι στη γιορτή μου. Αρχικά μου είχε πει ψέματα ότι ήταν αυθεντικό και ότι τάχα το είχε αγοράσει από το Διαδίκτυο εκατό ευρώ κατευθείαν από το Αμβούργο, λίγες μέρες μετά όμως δεν άντεξε και μου αποκάλυψε ότι το είχε πάρει στο Μοναστηράκι για είκοσι ευρώ. Ήταν ένα φού-

τερ-μαϊμού αλλά εγώ το αγαπούσα όσο και εκείνον, και ας μην του το έλεγα ποτέ. Χώνω το κινητό μου στην τσέπη και, καθώς βγαίνω από το δωμάτιό μου, ακούω τον πατέρα μου να υψώνει τη φωνή του.

«Αυτό ήθελες λοιπόν; Να του φορέσω χαλινάρι; Εσύ, η υπέρμαχος της ελευθερίας; Η μοντέρνα μαμά; Αυτό ήθελες λοιπόν, να έχεις τον γιο σου με χαλινάρι; Και γιατί δεν του φόρεσες εσύ, έξυπνη, που τα ξέρεις όλα, και μου το λες τώρα κατόπιν εορτής;»

«Γιατί εσύ είσαι ο πατέρας!» ακούω τη μητέρα μου να ωρύεται και να εκσφενδονίζει το τηλεκοντρόλ της τηλεόρασης που σβήνει την ίδια στιγμή.

«Και εσύ η μητέρα!» ανταπαντάει ο πατέρας μου, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι.

Και ενώ ο καβγάς δείχνει να μην έχει τέλος, τους διακόπτει το τηλέφωνο που χτυπάει.

«Ο Άγγελος!» κάνει η μητέρα μου και τρέχει να σηκώσει το ακουστικό. «Άγγελε;» βιάζεται να απαντήσει με την προσμονή ότι στην άλλη άκρη της γραμμής θα είναι το παιδί της, θα είναι ο άγγελός της να της λέει πως είναι καλά, πως πρόκειται για παρεξήγηση και σύντομα θα γυρίσει στο σπίτι. Όμως από την άλλη άκρη της γραμμής ακούγεται η προσποιητά σοβαρή φωνή ενός άντρα.

«Η κυρία Νίτσου;»

«Ναι; Ποιος είναι;»

«Βόκολος, από το Big Channel. Τι κάνετε;» ρωτάει για να ρωτήσει.

«Καλά, ευχαριστώ, τι θα θέλατε;» ανταποδίδει φανερά ενοχλημένη η μητέρα μου.

«Ετοιμάζω ένα ρεπορτάζ για τη ληστεία στην Κόρινθο και θα ήθελα, αν σας ήταν εύκολο, να μας μιλήσετε για τον γιο σας».

«Ο γιος μου δεν ήταν σε καμία ληστεία!» κόβει την κουβέντα η μητέρα μου και κλείνει απότομα το τηλέφωνο.

«Κοράκια, πότε προλάβετε κιόλας;» ψιθυρίζει και πιάνει με απόγνωση το κεφάλι της.

Πριν περάσει ούτε μισό λεπτό το τηλέφωνο ξαναχτυπάει. Αυτή τη φορά το σηκώνει ο πατέρας μου.

«Αχιλλέας Νίτσος. Λέγετε».

«Βόκολος, από το Big Channel».

«Παρακαλώ;»

«Ετοιμάζω το ρεπορτάζ για τη ληστεία που έκαναν οι τρομοκράτες στην Κόρινθο και θέλω και τη δική σας άποψη».

«Τι να την κάνετε; Αφού έχετε ήδη εκδώσει ετυμηγορία», ακούω τον πατέρα μου να σχολιάζει ειρωνικά.

«Δεν είναι η δουλειά μας αυτή, κύριε. Δουλειά μας είναι να παρουσιάζουμε τα γεγονότα».

«Τότε πώς αποφαίνεστε ότι είναι τρομοκράτες;»

«Σύμφωνα... σύμφωνα με πληροφορίες», κομπιάζει προς στιγμήν ο δημοσιογράφος.

«Σύμφωνα με τις δικές μου πληροφορίες, ο γιος μου δεν είναι τρομοκράτης. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας. Και να μην ξαναπάρετε. Χαίρετε», λέει και κλείνει το τηλέφωνο.

Τον παρατηρώ να στέκεται σκεπτικός πάνω από την τηλεφωνική συσκευή κοιτώντας το κενό. Μετά πάει και βάζει ένα ούισκι και το πίνει μονορούφι. Μου φαίνεται κάπως αστεία η σκηνή, καθώς δε θυμάμαι τον πατέρα μου να είχε ποτέ καλές σχέσεις με το ποτό. Κατόπιν πλησιάζει τη

μαμά, που φαίνεται να τρέμει, και κάνει να της χαϊδέψει το κεφάλι. Αυτή τον αποφεύγει με μια απότομη κίνηση, σαν να του λέει ότι για όλα φταις εσύ. Εκείνος δεν αντιδρά.

«Άσπα, δεν αγωνιάς περισσότερο από μένα. Σε παρακαλώ, ηρέμησε για να βρούμε μια λύση», λέει χαμηλόφωνα στη μητέρα μου που εξακολουθεί να τρέμει.

«Αχιλλέα, αν θες να ηρεμήσω, κάνε κάτι. Τώρα!»

Αυτή την τελευταία λέξη την προφέρει σιγανά, αλλά με τέτοια υπόγεια ένταση που μου τρυπάει τα αυτιά περισσότερο και από τα προηγούμενα ξεφωνητά της.

Στη σιγή των δευτερολέπτων που ακολουθεί ξεγλιστρώω από την πόρτα του σπιτιού. Ο καβγάς των γονιών μου έχει λήξει και θέλω να φαντάζομαι ότι αυτή τη στιγμή που κλείνω την εξώπορτα πίσω μου αυτοί αγκαλιάζονται συμφιλιωμένοι τρυφερά, όπως τους έχω δει να κάνουν και άλλες φορές στο παρελθόν. Καθώς βγαίνω στον δρόμο, το κινητό μου χτυπάει και στην οθόνη εμφανίζεται το όνομα της Μαρίας. Δεν έχω καμιά διάθεση να της μιλήσω και το αφήνω να χτυπάει μέχρι που σταματά. Η Μαρία μπορεί να περιμένει, εγώ έχω να ψάξω να βρω τον αδελφό μου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012, 11 π.μ.

Το πρωί της ίδιας μέρας ο Άγγελος μπήκε ασθμαίνοντας στην γκαρσονιέρα του. Στο κρεβάτι τα σεντόνια ήταν ακόμα ξέστρωτα και δύο κούπες μισογεμάτες καφέ βρίσκονταν η μια πλάι στην άλλη πάνω στο φτηνό κομοδίνο. Ξετύλιξε το φουλάρι που είχε τυλιγμένο γύρω από τον λαιμό του και το πέταξε πάνω σε μια καρέκλα. Άρπαξε το τηλεκοντρόλ και πάτησε το κουμπί. Ένας ρεπόρτερ με πονηρό μουτράκι και ξινισμένο ύφος μιλούσε κρατώντας το μικρόφωνο έξω από ένα κατάστημα της Αγροτικής Τράπεζας.

«Ενοπλη ληστεία έγινε σήμερα το πρωί από τρεις νεαρούς και μια νεαρά –τρομοκράτες, σύμφωνα με όλες τις πληροφορίες– σε υποκατάστημα της Αγροτικής Τράπεζας στην Κόρινθο».

Ο Άγγελος κράτησε για λίγο το βλέμμα του στην οθόνη και μετά με βιαστικές κινήσεις άρχισε να ανοίγει τα συρτάρια του γραφείου του, ενώ το αυτί του ήταν κολλημένο στην τηλεόραση.

«Συγκεκριμένα, τρία άτομα που φορούσαν αθλητικά καπέλα και μαύρα γυαλιά ηλίου έσπασαν με τσεκούρι τον ναλοπίνακα του υποκαταστήματος της Αγροτικής Τράπεζας, και αφού εισήλθαν σε αυτό, αφαίρεσαν με την απειλή όπλων το χρηματικό ποσό των 77.130 ευρώ, ενώ το τέταρτο άτομο βρισκόταν έξω ακριβώς από την πόρτα της τράπεζας, παρέχοντας κάλυψη στους συνεργούς του. Ακολούθως, οι τέσσερις δράστες διέφυγαν με ένα ιδιωτικής χρήσης επιβατικό αυτοκίνητο. Οι δράστες –όπως προέκυψε– εγκατέλειψαν το όχημα με το οποίο διέφυγαν αρχικά από την πόλη της Κορίνθου και μετεπιβιβάστηκαν σε κλειστό ιδιωτικής χρήσης αυτοκίνητο, τύπου βαν. Στη συνέχεια, με την απειλή όπλων, ακινητοποίησαν ιδιωτικής χρήσης επιβατικό αυτοκίνητο στην παλαιά Εθνική Οδό Αθηνών-Κορίνθου και εξανάγκασαν τον οδηγό του να επιβιβαστεί στο βαν, ενώ ένας από τους δράστες επιβιβάστηκε στο ιδιωτικής χρήσης επιβατικό αυτοκίνητο. Το βαν καταδιώχθηκε και τελικά εγκλωβίστηκε και ακινητοποιήθηκε από τους αστυνομικούς μέσα στην πόλη της Κορίνθου, ενώ το κλαπέν επιβατικό αυτοκίνητο, με τον έναν δράστη, κατάφερε να διαφύγει. Στην κατοχή των τριών δραστών που συνελήφθησαν βρέθηκαν και κατασχέθηκαν δυο τυφέκια τύπου Καλάσνικοφ, ένα πιστόλι Zastava και ένα πιστόλι Beretta. Αργότερα, στην παλαιά Εθνική Οδό Αθηνών-Κορίνθου, στο ύψος της Κινέττας, εντοπίστηκε το κλαπέν αυτοκίνητο καμένο, προφανώς από τον δράστη, προκειμένου να μην αφήσει ίχνη πίσω του. Αυτή τη στιγμή εξελίσσεται αστυνομική επιχείρηση εντοπισμού του τέταρτου δράστη, ο οποίος πιστεύεται ότι έχει διαφύγει στην Αθήνα με άγνωστο μέσο».

Είχε βγάλει μέσα από τα συρτάρια του γραφείου του, ενόσω άκουγε το ρεπορτάζ, διάφορες τυπωμένες σελίδες, χειρόγραφες σημειώσεις, κάρτες κινητών τηλεφώνων και δυο τρεις αστυνομικές ταυτότητες. Τα έριξε όλα μέσα στον μεταλλικό κάδο σκουπιδιών που βρισκόταν δίπλα στο γραφείο, άναψε ένα σπύρτο και τους έβαλε φωτιά. Κατόπιν έψαξε στην ντουλάπα και βρήκε ένα πάκο φυλλάδια που τα έριξε και αυτά στον κάδο. Η φωτιά φούντωσε και η κιτρινωπή φλόγα της έκανε ακόμα πιο ωχρό το κάτωχρο πρόσωπό του. Στη συνέχεια έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του ένα πιστόλι και το έχωσε μέσα στη θήκη του λάπτοπ. Έβαλε και το λάπτοπ μέσα και έκλεισε το φερμουάρ. Μάζεψε το φουλάρι από την καρέκλα και το ξανατύλιξε γύρω από τον λαιμό του. Πέρασε την τσάντα στον ώμο του, πήρε μια αρμαθιά κλειδιά από το τελευταίο ράφι της φτηνής βιβλιοθήκης και ετοιμάστηκε να βγει. Προηγουμένως, έριξε μια τελευταία ματιά τριγύρω και αμέσως έσπευσε να ξεκαρφитώσσει από τον πίνακα που κρεμόταν πάνω από το γραφείο του μερικές ταξιδιωτικές καρτ ποστάλ που έδειχναν διάφορες πόλεις της Νότιας Αμερικής. Τις έχωσε βιαστικά στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν του και βγήκε με προφυλάξεις από το διαμέρισμα, κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω του.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2012, 9 μ.μ.

Στρίβω αριστερά τη Διονυσίου Αρεοπαγίτου, φτάνω στον Διόνυσο και ανηφορίζω τον πεζόδρομο ανάμεσα στα πεύκα και τα κυπαρίσσια. Προσπερνώ τον Λουμπαρδιάρη και παίρνω το μονοπάτι που κατηφορίζει δίπλα στην αρχαία οδό Κοίλης, μέσα στη μικρή ρεματιά που σχηματίζουν οι αντικρινοί λόφοι των Μουσών και των Νυμφών. Το σκοτάδι έχει πέσει για τα καλά και το κρύο είναι τσουχτερό. Μάλλον έπρεπε να είχα πάρει και το μπουφάν μου. Σηκώνω την κουκούλα, χώνω τα χέρια μου βαθιά στις τσέπες του παντελονιού και κατηφορίζω το μονοπάτι. Είναι μια διαδρομή που την έχω κάνει πολλές φορές στο παρελθόν με τον αδελφό μου.

Με τον Άγγελο με χωρίζουν δύο χρόνια. Για την ακρίβεια, δύο χρόνια και κάτι ψιλά. Εκείνος γεννήθηκε στις 3 Απριλίου, εγώ στις 13. Φαίνεται πως οι γονείς μας μας συνέλαβαν εκεί κάπου στις αρχές του καλοκαιριού, όταν τη μέρα το αττικό φως λούζει εκτυφλωτικά την πόλη της Αθήνας και το βράδυ τα νυχτολούλουδα σκορπίζουν, σε

κάποιες λίγες συνοικίες ακόμα, το άρωμά τους. Υποθέτω ότι και το σκηνικό της σύλληψης του Άγγελου θα ήταν πολύ ρομαντικό, και ίσως γι' αυτόν τον λόγο να επανέλαβαν την πράξη την ίδια εποχή, πιθανόν με τον ίδιο τρόπο, δύο χρόνια αργότερα. Μπορεί όμως να κάνω λάθος και να μην έγινε τίποτε από αυτά. Ούτε εμένα ούτε τον αδελφό μου να μας συνέλαβε κάτω από τέτοιες ρομαντικές συνθήκες. Μπορεί εγώ ή ο αδελφός μου ή και οι δύο να είμαστε το αποτέλεσμα ενός αστραπιαίου ερωτικού παροξυσμού σε κάποιο μέρος που δεν μπορώ να φανταστώ, όπως ας πούμε στην τουαλέτα ενός μπαρ, εδώ γύρω στο Θησείο. Έχω σκοπό μια μέρα να ρωτήσω τη μαμά γι' αυτό.

Με τον Άγγελο λοιπόν με χωρίζουν δύο χρόνια και δέκα μέρες, όμως ως χαρακτήρες μάς χωρίζουν πολύ περισσότερα. Εκείνος είναι ο τύπος που άρχισε να διαβάξει από μικρός ό,τι βιβλίο έπεφτε στα χέρια του. Συνήθως ιστορικά, πολιτικά και οικονομικά. Εγώ, αντιθέτως, βαριόμουν να διαβάσω ακόμα και τα βιβλία του σχολείου. Τα έβρισκα πολύ βαρετά και αδιάφορα. Εκείνος στον ελεύθερο χρόνο του βγάζει φωτογραφίες με την ψηφιακή DSLR του ή πηγαίνει σινεμά με τους φίλους του. Το σινεμά μού αρέσει και εμένα, αν και προτιμώ τις βόλτες με τη μηχανή μου. Και φυσικά το ποδόσφαιρο. Είμαι Πανιώνιος, ή μάλλον έγινα Πανιώνιος εξαιτίας του αδελφού μου. Ο Άγγελος υποστηρίζει τη συγκεκριμένη ομάδα όχι επειδή ο ίδιος έχει καμιά σχέση με το ποδόσφαιρο –ούτε καν στο γήπεδο πηγαίνει– αλλά επειδή έτυχε μια φορά να βρεθεί με έναν φίλο του σε μια αιμοδοσία που έκαναν οι Πάνθηρες, το κλαμπ των οργανωμένων οπαδών της ομάδας. Του άρεσε η όλη φά-

ση, μάλιστα έδωσε αίμα ενθουσιασμένος, και από τότε υποστηρίζει την ομάδα, λες και αγόρασε με εκείνη τη φιάλη που πρόσφερε στην τράπεζα αίματος εισιτήριο διαρκείας. Έγινα Πανιώνιος λοιπόν εξαιτίας του αδελφού μου, αλλά παίζω και ο ίδιος ποδόσφαιρο σε μια τοπική ερασιτεχνική ομάδα, τον Ξενοφώντα Θησείου. Επτάρι ή εντεκάρι. Εξτρέμ. Κοντά στις γραμμές και πάντα μπροστά.

Ο Άγγελος σπάνια με έπαιρνε στις παρέες του, ακόμα και όταν πήγαινα στο λύκειο. Πέρα από το διαφορετικό γούστο μας σε όλα τα πράγματα, η διαφορά ηλικίας ήταν αρκετά μεγάλη, ή έτσι μας φαινόταν εκείνη την περίοδο. Καμιά φορά οι διαφωνίες μας ακόμα και για το πιο ασήμαντο θέμα, όπως ποιος θα μπει πρώτος στο μπάνιο ή ποιος θα μαζέψει το τραπέζι, κατέληγαν σε ομηρικούς καβγάδες με μπινελίκια και φάπες. Αν και μικρότερος, του ορμούσα και κυλιόμαστε στο πάτωμα μέχρι ο μπαμπάς ή η μαμά να μας χωρίσουν. Πεισμώναμε, ο καθένας κλεινόταν στο δωμάτιό του, όμως γρήγορα το ξεχνούσαμε και ιδίως εγώ, και αυτό το λέω με απόλυτη ειλικρίνεια. Εγώ ήμουν αυτός που θα τον αγκάλιαζε πρώτος, θα τον γαργαλούσα στην κοιλιά και θα τον ανάγκαζα να χαμογελάσει.

Καθώς κατηφορίζω το μονοπάτι, προσπαθώ να θυμηθώ τι είναι εκείνο που μας ενώνει περισσότερο από κάθε άλλο, και εννοώ μια συνήθεια, μια ασχολία, κάτι πέρα από τον οικογενειακό δεσμό και το αδελφικό αίμα που κυλάει στις φλέβες μας. Και τότε το συνειδητοποιώ. Ήταν οι βόλτες μας στου Φιλοπάππου που, εκτός από τις κοινές αναμνήσεις που μας πρόσφεραν, μας έδεσαν εσωτερικά με αδιάσπαστους δεσμούς.

Οι πρώτες εικόνες που θυμάμαι είναι όλη η οικογένεια, κάποια κυριακάτικα πρωινά λουσμένα στο φως του χειμω-
νιάτικου ήλιου, να ανηφορίζει το πλακόστρωτο του Πικιώ-
νη, στον λόφο των Μουσών. Ο μπαμπάς και η μαμά, πια-
σμένοι από το χέρι, να βαδίζουν αργά πάνω στο μονοπάτι
και εγώ με τον Άγγελο να τρέχουμε χοροπηδώντας λίγα
μέτρα μπροστά τους. Να χανόμαστε πίσω από τις ελιές,
τις πικροδάφνες και τις χαρουπιές, κυνηγώντας ο ένας τον
άλλο, και σε πολύ λίγο να γυρίζουμε ξανά στην ασφάλεια
των γονιών μας. Ανηφορίζαμε αριστερά μέχρι την κορυ-
φή του λόφου όπου δέσποζε το μνημείο του Φιλοπάππου
και από εκεί αγναντεύαμε έναν γύρο το λεκανοπέδιο της
Αθήνας, από το Αιγάλεω και την Πάρνηθα μέχρι τον Υμητ-
τό και τον Σαρωνικό. Μετά κατηφορίζαμε ξανά και, όταν
φτάναμε στο πλάτωμα που σχηματιζόταν ανάμεσα στους
δύο λόφους, συνήθως στρίβαμε αριστερά και ανεβαίναμε
στον άλλο λόφο, στην αρχαία Πνύκα. Από εκείνο το ση-
μείο, πάνω στον λαξευμένο ασβεστόλιθο, όπου οι αγορη-
τές εξέθεταν τα επιχειρήματά τους στους Αθηναίους πολί-
τες, κοιτούσαμε απέναντι τον πληγωμένο Παρθενώνα να
στεφανώνει με μεγαλοπρέπεια τον βράχο της Ακρόπολης.
Ο πατέρας τότε έβρισκε την ευκαιρία να μας διηγηθεί μια
ιστορία από την αρχαία Αθήνα, που τόσο λάτρευε, κλείνο-
ντάς τη με ένα ρητό ή μια αποφθεγματική φράση, συνήθως
από τον αγαπημένο του *Επιτάφιο* του Περικλή.

Από όλες εκείνες τις φράσεις έχω αποστηθίσει μόνο
το «*φιλοκαλούμεν τε γαρ μετ' ευτελείας και φιλοσοφούμεν
άνεν μαλακίας*», επειδή μάλλον περιέχει την πιο γνωστή λέ-
ξη της ελληνικής γλώσσας. Θυμάμαι κάθε φορά που ο πατέ-

ρας την ανέφερε, κρυφογελούσαμε με τον Άγγελο και τον ρωτούσαμε γιατί έλεγε τέτοιες κακές λέξεις ο Περικλής. Όμως ο πατέρας δεν το θεωρούσε καθόλου αστείο και τότε μας έλεγε με μεγάλη σοβαρότητα πως ο *Επιτάφιος* είναι η πρώτη και τελειότερη διακήρυξη της Δημοκρατίας και πως για αυτόν τον λόγο θα 'ρθει μια μέρα που θα τον βγάλουν από τα σχολεία.

«Ποιοι, μπαμπά;» ρωτούσε τότε ο Άγγελος και ο μπαμπάς τού απαντούσε.

«Οι κακοί, παιδί μου, οι κακοί».

«Θα τους σκοτώσω με το όπλο μου, άμα έρθουν οι κακοί!» έλεγε ο Άγγελος και έκανε πως πυροβολεί στον αέρα με ένα φανταστικό όπλο.

Αργότερα, όταν μεγαλώσαμε και μπορούσαμε να φεύγουμε μόνοι μας από το σπίτι, καμιά φορά κρυφά είναι η αλήθεια, οι λόφοι της αρχαίας Αθήνας έγιναν το δικό μας βασίλειο. Εκεί πάνω στα απομεινάρια των αρχαίων δήμων και κάτω από τα δέντρα του σύγχρονου άλσους, αρχίσαμε να εξερευνούμε τον κόσμο και να αναζητούμε τα όρια της ύπαρξής μας. Μας άρεσε να περπατάμε σε καινούργιες διαδρομές, έξω από τα σηματοδοτημένα μονοπάτια, στις πανάρχαιες πλαγιές των δήμων της Μελίτης, της Κοίλης, «ανακαλύπτοντας» τα θεμέλια των σπιτιών του Θεμιστοκλή, του Κίμωνα και τις αρχαίες κρήνες. Η αγαπημένη μας βόλτα όμως δεν ήταν ούτε στο μνημείο του Φιλοπάππου, ούτε στην Πνύκα όπου συνήθιζαν να μας πηγαίνουν οι γονείς μας. Πολύ περισσότερο από κάθε άλλη διαδρομή μάς άρεσε, εμένα και του αδελφού μου, να διαβαίνουμε την αρχαία οδό της Κοίλης. Να κατηφορίζουμε τη στενή

χαράδρα πάνω στις λαξευμένες αμαξοτροχιές της περιήφης οδού, και να φανταζόμαστε τους εαυτούς μας να διασχίζουμε τον αρχαίο δήμο, ανάμεσα σε εργαστήρια, κατοικίες και φωνές παιδιών, έως χαμηλά στην πύλη των τειχών και μετά να περνάμε τα τείχη και να φτάνουμε κάτω στο λιμάνι του Πειραιά και στη θάλασσα.

Κοντεύω να φτάσω στο τέρμα της οδού Κοίλης, όταν τον βλέπω να έρχεται από τα Σκαλάκια με αργό βήμα. Η καρδιά μου φτερουγίζει για ένα δευτερόλεπτο. Λίγα μέτρα μπροστά του προχωράει ένα μικρό λυκόσκυλο. Μόλις με βλέπει, κοντοστέκεται, μετά μυρίζει για μια στιγμή τον αέρα και τέλος έρχεται καταπάνω μου γρυλίζοντας. Χοροπηδάει παίζοντας ανάμεσα στα πόδια μου και εγώ σκύβω και του δίνω μερικά χάδια στο κεφάλι. Δε θα 'ναι παραπάνω από δύο τριών μηνών. Στο μεταξύ, πλησιάζει και το νεαρό αφεντικό του. Φοράει φόρμες και ένα σκουφί που συγκρατεί τα μακριά μαλλιά του.

«Γεια σου, Γιώργο. Πώς πάει;» του κάνω.

Αντί να με χαιρετήσει, μου λέει απότομα: «Δε θέλω να με ξαναπάρεις τηλέφωνο και για κανένα λόγο!».

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σου για τον Άγγελο. Ξέρεις κάτι;»

«Δυστυχώς όχι. Έχω να τον δω πολύ καιρό, πάνω από έναν χρόνο. Το άκουσα και εγώ στις ειδήσεις. Τίποτε άλλο».

Φωνάζει τον σκύλο του, που στο μεταξύ έχει απομακρυνθεί, του περνάει το λουρί στον λαιμό και φεύγει χωρίς να με αποχαιρετήσει. Μένω άγαλμα να τον κοιτάω να φεύγει μέχρι που τον καταπίνει το σκοτάδι.

Τον γνώρισα σε ένα live hip hop όπου με είχε πάρει ο

αδελφός μου, σε ένα μαγαζί στο Γκάζι. Τον είχα συναντήσει και άλλη μια φορά που είχα πάει στο σπίτι του να μου περάσει κάποια προγράμματα στο κομπιούτερ, αφού, όπως έλεγε, δούλευε προγραμματιστής σε μια εταιρεία. Από τότε δεν τον είχα ξαναδεί.

Στέκομαι για λίγο αναποφάσιτος να κοιτάω τον σκοτεινό ουρανό και μετά ξεκινώ να κάνω έναν μεγάλο γύρο, πριν επιστρέψω στο σπίτι. Έτσι, αντί να γυρίσω από τον ίδιο δρόμο, κατεβαίνω από την πλευρά του Ασύρματου, στρίβω δεξιά στην Ακάμαντος και βγαίνω χαμηλά στην Αποστόλου Παύλου. Παρέες νεαρών, ζευγάρια κάθε ηλικίας, γκρουπ τουριστών προσπερνούν με αργό βήμα τους υπαίθριους μικροπωλητές και τους καλλιτέχνες που έχουν πιάσει θέση από νωρίς και στις δύο πλευρές του πεζόδρομου. Πού και πού κάποιος συνήθως μοναχικός τύπος σκύβει και αφήνει κανένα κέρμα μπροστά στα πόδια τους. Το περπάτημα με βοηθάει να τακτοποιώ τις σκέψεις μου. Αυτή τη φορά όμως δυσκολεύομαι. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο φίλος του Άγγελου με απέφυγε τόσο φανερά, σαν να φοβόταν κάτι. Αναρωτιέμαι αν ο μαλάκας είναι και αυτός μπλεγμένος ή απλώς δε θέλει καμία ανάμειξη. Προς το παρόν από εκεί φαίνεται ότι δε βγαίνει τίποτα.

Το κινητό μου κουδουνίζει μέσα στην τσέπη μου. Είναι πάλι η Μαρία. Σταματάω και κάθομαι στο πεζούλι της περφόραξης του αρχαιολογικού χώρου της Ακρόπολης. Αυτή τη φορά το σηκώνω και της ζητάω συγγνώμη που δεν μπόρεσα να της απαντήσω νωρίτερα. Με ρωτάει αν θα συναντηθούμε και της λέω πως δεν μπορώ για απόψε. Δε μου κάνει καμία περιεργή ερώτηση για τα παιδιά που συνέλα-

βαν, που σημαίνει ότι είτε δεν το έχει ακούσει ακόμα στις ειδήσεις είτε δε συσχετίζει τον Άγγελο μαζί μου.

Τερματίζω την κλήση και μετά ρίχνω μια γρήγορη ματιά στις επαφές μου. Λίγο πιο πέρα, δύο κορίτσια, όχι πάνω από δεκαπέντε, με κοιτάνε όλη την ώρα που μιλάω χαχανίζοντας. Είναι Παρασκευή βράδυ και μάλλον δεν έχουν τι να κάνουν. Άλλες φορές θα τους έπιανα αμέσως κουβέ-ντα. Τώρα το μάτι μου σκανάρει προσεκτικά τα ονόματα που περνάνε στην οθόνη του κινητού μου, προσέχοντας να ανακαλύψω κάποιο όνομα που τυχόν δε θυμάμαι. Διαπιστώνω ότι οι κοινές γνωριμίες με τον αδελφό μου, αν εξαιρέσω συγγενείς και οικογενειακούς φίλους, δεν ξεπερνούν τα δάχτυλα του ενός χεριού. Ο Γιώργος που μόλις συνάντησα στου Φιλοπάππου, οι φίλοι του που γνώρισα στο κλαμπ και φυσικά η Αντιγόνη. Αν και αυτή δε θα πρέπει να την υπολογίζω, και όχι επειδή έχει συλληφθεί.

Τον Δεκέμβριο του 2008, ο Άγγελος, μαζί με χιλιάδες συμ-
μαθητές του, κατέβηκε στους φλογισμένους δρόμους της
Αθήνας. Για να απαντήσουν στη βαρβαρότητα των αστυ-
νομικών, στην υποκρισία των πολιτικών και στον εκμαυλισμό μιας
κοινωνίας που αργοπέθαινε. Εκείνη την άγρια νύχτα του Αγίου Νι-
κολάου βρέθηκε για πρώτη φορά από το πεδίο της θεωρίας στο
πεδίο της μάχης, και όταν εκσφενδόνισε την πρώτη του μολότοφ,
ήταν σαν να περνούσε, με μια τελετουργική κίνηση, οριστικά στον
κόσμο της ενηλικίωσης.

Συνεπαρμένος από τον ρομαντισμό της νιότης, αναζητούσε ανάμεσα
στα οδοφράγματα και στις φωτιές, όπως και τα χιλιάδες παιδιά της
γενιάς του με τα sneakers και τα hoodies, μια απάντηση σε όσα τον
έκαιγαν βαθιά μέσα του. Μια απάντηση σε όσα δεν έβρισκε στα
βιβλία. Και τότε συνειδητοποίησε πως, όπως έλεγε και ένα σύνθη-
μα για εκείνες τις ημέρες, ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση, ήταν
ερώτηση. Φοιτητής πια, άρχισε να απομακρύνεται από το σπίτι του.
Και όταν τηλεφωνούσε καμιά φορά, το έκανε πάντα με απόκρυψη.
Μέχρι που χάθηκε.

Τον Φεβρουάριο του 2012, τις μέρες που εκατοντάδες χιλιάδες
άνθρωποι κατεβαίνουν οργισμένοι στους δρόμους απέναντι στα αν-
θρωποφάγα μνημόνια, οι γονείς του Άγγελου ακούνε εμβρόντητοι στο
δελτίο των οκτώ πως το παιδί τους καταζητείται ως ληστής τραπεζών
και επικίνδυνος τρομοκράτης.

*Ο καταζητούμενος Άγγελος ακροβατεί πλέον στην κόψη της ζωής
του: Αν ο Δεκέμβριος ήταν ερώτηση, τότε ο Φεβρουάριος ήταν
απάντηση;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1370-9

9 786180 113709

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΕ: 17414

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ